

gezond verstand zei hem, dat twee menschen hun eenig middel van bestaan niet moedwillig zouden wegwerpen, en dat zij dit deden was zeker, daarvoor kende hij den direktEUR maar al te goed. Hij liet dan ook terstond zijn wantrouwen varen en zei:

„Als ik je nog een goeden raad mag geven Jozef, zend dan je kleindochter ten minste van avond naar de opera en kom zelf ook, de repetities voor de andere beginnen toch eerst over drie dagen.”

Met deze woorden verliet van Bergen het kamertje en sukkelde naar beneden.

Op straat gekomen klopte hij zich de mouwen wat af, want 't was daar boven zoo armoedig — zulke menschen zijn er meer die zoo onlogisch denken als mijnheer van Bergen — en liep storm naar huis, waar juist het eten werd opgediend.

't Was ook hoog tijd, nagenoeg zes uur en om half acht moest hij weer ginds zijn. Men begon wel eerst om acht uur „precies”, maar van Bergen hield er van bijtijds te zijn. Nu, dat is een loffelijke gewoonte beter dan die voorname, waarbij men eerst verschijnt als het nagenoeg afgeloopen is.

In korte woorden vertelde van Bergen, wat hem bij Jozef weervaren was, eenige vragen en antwoorden werden gewisseld en daarmee was dit thema afgehandeld.

Wie echter na het vertrek van den koordirekteur even een blik kon werpen in het kamertje door Jozef en zijn kleindochter bewoond, zou getuige kunnen zijn van een geheel ander tooneel.

De heldere gordijnen voor de bedstede waren teruggeslagen, Judith had zich geheel opgericht en de koortsige gloed op hare wangen was het bewijs, dat zij zeer opgewonden was. Haar grootvader stelde alle pogingen in het werk om haar tot bedaren te brengen, maar het gelukte hem slecht.

„Ik heb het heele gesprek tusschen u en den heer van Bergen afgeluisterd, grootvader, en ben meer dan ooit tot de overtuiging gekomen, dat ik heden avond niet weg kan blijven. Mijnheer van Bergen heeft groot gelijk; wat moet de direktEUR aanvangen als ik niet kom? En dat nog daargelaten, maar wat zal het gevolg zijn? U en ik, wij beiden zullen ontslagen worden en wat dan? Wij kunnen toch niet langs 's heeren wegen gaan bedelen? Ha, ha! 't Zou vermakelijk zijn! Een oude man en een jong meisje! Grootvader en kleindochter! Prachtig effekt op de planken, maar in werkelijkheid, hu!”

„Kind, je weet niet wat je zegt, je vermoordt je grootvader met zoo te spreken.”

„Niet waar, goede grootvader, integendeel, ik maak met dit onherroepelijk besluit uw taak makkelijk. Zie eens aan, die moeilijke gang naar den direktEUR, die anders toch stellig en zeker gedaan moet worden, wordt u bespaard. Aan ontslaan is geen denken meer en . . . wat het fraaiste is, ik zal heden avond een volkomen overwinning behalen. Neen, schud uw hoofd niet oudje, ik voel het, mijn hart zegt het mij, ik behaal succes, een schit-